

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg, Gyldendal, 1973-74., s. 236. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151021414624.pdf> (tilgået 22. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

↪ Sommeren 1848 fyldte som sagt alle med spænding om, hvad udfald vor krig skulle få, om vi skulle gå tilgrunde eller med ære [237](#) komme fra den ulige kamp. Så fortvivlet vore sager end syntes at stå, var befolkningen dog ingenlunde betaget af modløshed; den begejstrede stemning bar alle op, og man satte sin lid til, at forsynet ville beskytte vor brave hær og lede den til frelse for vort fædreland. Det var i denne tid virkelig, som om alle mennesker var blevet bedre, som om alle inderligere sluttede sig sammen, så al standsforskel var udslettet, idet høje og lave levede i samme interesse, fædrelandets frelse. Det er herligt at leve i en sådan tid! Herligt, når livet bæres af en stor, ophøjet tanke, i stedet for at tabe sig i alle de smålige interesser, der ellers optager de fleste menneskers sind. Ens første tanke om morgenen, ens sidste tanke om aftenen var tanken om vore tapre brødres skæbne, varme bønner om, at et nådigt forsyn ville holde hånden over dem og vort dyrebare fædreland. Sommeren gik således hen i frygt og håb, i sorg og i glæde. Kampen ved Dybbøl den 5te juni bragte alles hjerter til at banke. De danske kvinder fældede vemodstårer over de ofre, denne hædersdag havde krævet, og hvilken kvinde ønskede ikke, at hun kunne have stået ved nordmanden Leopold Løvenskiolds skiolds og de svenske brødre Lejonhufvuds og Sommeliuss side for med taknemmelighedstårer at række dem den sidste hjælp, inden øjet lukkedes i døden. Disse Nordens sønner, der var ilede over til os for at kæmpe med os for vor tilværelse, fandt helledøden den 5te juni. Lykkelige lod at have et liv at give i en sag, der er et liv værd!